

KURJER WIECZORNY

wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt

Naczelny redaktor: **Konstanty Srokowski**

Redakcja:

ulica Dunajewskiego Nr. 4

Telefon Nr. 4490

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Adres dla listów: Skrytka poczt. 78

Prenumerata miesięczna bez odnośzenia 3 Zł 40 gr., z odnośzeniem 3 Zł 60 gr. z przesyłką pocztową 4 Zł 20 gr. Zagranicą miesięcznie 7 Zł.

Cena numeru **15 groszy**

Ceny ogłoszeń za 1 wiersz milimetry: Drobne i zwykłe zł. 0'10. — Nadesłane zł. 0'30. Po kronice zł. 0'35. — Na pierwszej stronie, w tekście i między giełdami zł. 0'45.

Ogłoszenia zamiejscowe 50% drożej. — Ogłoszenia zagraniczne 100% droższe.

Administracja:

ulica Batoiego 10, parter

Telefon Nr. 35-99

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Adres dla listów: Skrytka poczt. 78

Treść numeru:

INSTYTUT TOWAROZNAWCZY W KRAKOWIE
DALSZE STAWKI CEL WYWOZOWYCH.
PRZERWA W WALKACH POD SZANGHAJEM.
RADICZ OŚWIADCZA SIĘ ZA MONARCHJĄ.
POLSKA A SPRAWA WSTĄPIENIA NIEMIEC
DO LIGI NARODÓW.

≡ **Najlepsze** ≡

tutki i bibułki do papierosów

SOLALI

Odpowiedź sowiecka w sprawie Małopolski Wschodniej

Sowiety uważają sprawę Małopolski Wschodniej za problem międzynarodowy

Warszawa. (Tel. wł.) Rząd sowiecki odpowiedział rządowi polskiemu na notę protestującą przeciwko oświadczeniu Rakowskiego w Londynie w sprawie Małopolski Wschodniej. Odpowiedź sowiecka dowodzi, że artykuł 2, i 3-ci traktatu ryskiego są dobrze znane rządowi sowieckiemu, ale z nich bynajmniej nie wynika uznanie przynależności Małop. wschodniej. Decyzja Rady Ambasa-

dorów o Małopolsce wschodniej nie jest dla Sowietów obowiązująca, a rząd sowiecki uważa, iż sprawa ta nie jest sprawą wewnętrzną Polski lecz przeciwnie problemem międzynarodowym. Wreszcie nota sowiecka wyraża zdziwienie, że delegat polski przy t. zw. Lidze Narodów głosował za rezolucją w sprawie Gruzji, co Sowiety uważają za wtrącanie się w wewnętrzne sprawy Rosji.

Polska a sprawa udziału Niemiec w Lidze Narodów

Polska musiałaby uzyskać miejsce w Radzie Ligi

Paryż. (Tel. wł.) „Temp's“ i „Journal de Debats“ omawiając możliwość wstąpienia Niemiec do Ligi Narodów zaznaczają, że gdyby przyznano Niemcom stałe miejsce w Radzie Ligi, to Polska ze swej strony musiałaby się domagać takiego sa-

mego miejsca dla siebie. Inaczej bowiem mogłaby się utworzyć taka sytuacja, że Niemcy poruszyłyby sprawę niemiecko-polską i nie byłoby nikogo, któryby mógł bronić interesów Polski.

Przerwa w walkach pod Szanghajem

Możliwość nawiązania rokowań pokojowych

Londyn. (PAT.) „Daily News“ donosi z Szanghaju, że przerwe w walkach pod Szanghajem wyłomaczyć należy tem, iż wojska atakujące armii Kiangsu muszą sporządzić pontony, aby przewieźć przez rzekę ciężką artylerię. Wojska te zniszczyły linię kolejową pod Kian-Szing, aby przeszkodzić wysłaniu posiłków dla armii Cze-kiang. — „Daily Express“ donosi z Szanghaju, że armia Cze-kiang oddalona jest od miasta o 20 mil.

Londyn. (Tel. wł.) Obiega pogłoska, że toczą się rokowania pokojowe między Czi-Si-Juanem a Lu-Young-Ksingem. Pogłoska ta zapewne powstała z powodu przerwy walk na froncie pod Szanghajem. Jest ona prawdopodobną o tyle, że dla Chińczyków jest charakterystycznym to, że nie umiela wyzyskać do ostatka sytuacji wojennej. Most kolejowy pod Kiang-Szing został wysadzo-

ny w powietrze. Nie dowodzi to jednak jeszcze jakiegoś planu operacji na szerszą skalę, któreby planował Czi-Si-Young, lecz najprawdopodobniej chce on w ten sposób wywrzeć nacisk na Lu-Young-Ksinga.

Londyn. Biuro Reutera donosi z Tokio, że Czang-Tso-Lin uznał republiki sowieckie.

ANGLJA, AMERYKA I JAPONJA NIE BĘDĄ INTERWENIOWAŁY W CHINACH

Londyn. (PAT.) Z Szanghaju nadchodzą wiadomości, że rządy: angielski, amerykański i japoński ogłosiły oficjalnie, iż nie mają zamiaru interweniować w wojnie domowej w Chinach. Ten punkt widzenia podzielany jest przez odnośne rządy, bo propozycja interwencji mogłaby być mylnie interpretowana przez obie strony wojujące.

Imperjum kolonialne Francji

Korespondencja „Kurjera Wieczornego“.

Paryż, 20 września.

Mam wrażenie, że ilekroć mówi się w Polsce o Francji, tyle razy przywodzi się na myśl Francję europejską, a głównie jej stolicę Paryż. Ten Paryż bywa nieraz alfą i omegą naszego pojęcia o Francji. A tymczasem już dzisiaj podstawą potęgi francuskiej i jej znaczenia w świecie nie jest już sama Francja europejska (mimo wszystkich tradycji historycznych i całego oddziaływania Paryża), ale jej imperjum kolonialne.

Gdybyśmy to mieli na względzie, łatwiej zrozumielibyśmy może ową powojenną chwiejność aliansu anglo-francuskiego. Wszak dzisiaj Francja jest po Anglii drugą potęgą kolonialną

na świecie, a więc najpoważniejszą konkurentką tamtej. Ewentualny przyszły konflikt między Londynem a Paryżem to niekoniecznie najazd floty napowietrznej na stolicę, to prawdopodobnie raczej operacje w Afryce i w Indjach.

Leży właśnie przedemną spora broszura, zatytułowana *L'Empire Colonial de la France*, opatrzona 20 mapami, napisana przez Wiktora Beauregard, i wydana świeżo pod patronatem ministerstwa wojny. (Paris — 1924, Societe d'editions geographiques, 17 rue Jacob).

Broszura wydana jest niewątpliwie w zamiarach propagandy, w tym celu, aby wśród społeczeństwa francuskiego spopularyzować

hasło, wyrażone na czele, jako motto, że **Przyszłość Francji leży w jej koloniach**. Ta propaganda opiera się na bardzo umiejętnie podanym materiale statystycznym i kartograficznym, z uwzględnieniem historii poszczególnych kolonij.

Po raz drugi w historii zdobywa się Francja na posiadłości kolonialne. Jej pierwsze imperjum zamorskie, której perłą była Kanada, zostało straconem z końcem ancien regime, a więc z końcem XVIII-go stulecia. Drugie, obecne, rozpoczęło się blisko sto lat temu, podbojem Algieru w r. 1830.

Obecnie posiadłości zamorskie Francji obejmują powierzchnię 12 milionów km. kwadratowych z ludnością 55 milionów. Jest to przestrzeń 22 razy większa od powierzchni Francji europejskiej.

Sądzę, że nie będzie zbyt cenne poświęcić trochę uwagi rozłożeniu kolonij francuskich i dlatego proszę czytelnika o małe wyteżenie pamięci i odświeżenie sobie w myśli mapy poszczególnych części świata.

Wiadomo, że Europa leży idealnie na północ od Afryki. Największa część kolonij francuskich znajduje się właśnie w Afryce, a mianowicie w jej części północno-zachodniej, od wybrzeży morza Śródziemnego (Tunis, Algier, Marokko), po przez Saharę, aż do wybrzeży zatoki Gwinejskiej, przechodząc o kilka stopni po za równik do ujść rzeki Kongo, i od wybrzeży Atlantyku (Senegal, Gwinea), aż w głąb Afryki centralnej, w okolice górnego Nilu, mniej więcej po południk Odessy.

Węzłem środkowym Afryki francuskiej jest wielkie jezioro Tszad, na równoleżniku głównego portu senegalskiego, Dakaru, a na południku Tripolisu i Sycylii. Tutaj, nad tem jeziorem, zeszyły się w styczniu i lutym w r. 1900 trzy misje francuskie: północna, która wyruszyła z Algieru, zachodnia, od brzegów Atlantyku, i południowa od rzeki Kongo. Rok 1900 trzeba też uważać jako datę zjednoczenia wszystkich posiadłości francuskich w Afryce.

W te posiadłości wrzynają się na wybrzeżach, mniej lub więcej głęboko, posiadłości obce: angielskie, hiszpańskie, portugalskie i rzeczpospolita Liberia. Traktat Wersalski przywrócił Francji Kamerun, odstąpiony Niemcom po wypadkach w Agadir (w r. 1911).

Posiadłości afrykańskie kontynentalne dają Francji przestrzeń 10 i pół miliona km. kw. z ludnością 33 milionów i olbrzymimi bogactwami naturalnymi. Ze wszystkich kolonij francuskich Afryka jest największą i najbliższą. To nie tylko rynek zbytu i przebogate plantacje najróżnorodniejszych produktów, to także wielki rezerwar... rekruta. Stąd te liczne od kilkudziesięciu lat ekspedycje poprzez Saharę (ostatnio samochodami), mające na celu coraz lepszą komunikację między wybrzeżami gwinejskimi a śródziemnomorskimi, stąd projekt kolei transafrykańskiej poprzez Saharę.

Po drugiej stronie Afryki, na wybrzeżu wschodnim, nad cieśniną ... u południowego wyjścia Czerwonego Morza ma Francja mała posiadłość na wybrzeżu Somali.

Na wschód od Afryki, na oceanie Indyjskim, należy do Francji potężna wyspa Madagaskar, dostawca cukru, bawełny, mięsa i skór. Stosunki francuskie z Madagaskarem wywodzą się jeszcze od XVI w. Tradycja ich była tak żywa, że w XVIII w. Polak Beniowski mógł tu pod egidą francuską założyć efemeryczne królestwo Madagaskaru. Kongres Wiedeński w r. 1815 przyznał Francji prawa nad wyspą. Właściwy jednak podbój wyspy, rozpoczęty w latach osmdziesiątych, dokończony został przez Gallieniego i Liautey'a (obecnego gubernatora Marokka) przed laty dwudziestu kilku.

Druga co do wielkości kolonia francuska są Indochiny, wschodnie wybrzeże Indji Zagan-gesowych, kraj bogaty o ludności 17-miljonowej. Indochiny obejmują na wybrzeżu morskim (od południa ku północy): Kochinchinę, Annam i Tonkin (u granic chińskich), oraz wewnątrz kraju: Kambodżę i ostatnio zdobyty kraj Laos, przez który Indochiny francuskie graniczą z królestwem Siamu. Traktat o uregulowanie granic francusko-siamskich z roku 1907 był ostatnim aktem podboju Indochin, rozpoczętego w latach pięćdziesiątych zeszłego stulecia.

Bawełna, cukier, ryż, skóry, kauczuk, korzenie, barwniki i garbniki, ryby — oto główne bogactwa Indochin, które też one wywożą w poważnych ilościach.

Dopełniają kolonii francuskich także posiadłości jak resztki dawnych posiadłości na wybrzeżach Indji angielskich (skóry, ryby, bawełna), Gujana w Ameryce południowej (skóry, kawa, esencje roślinne), dwie wyspy antylskie: Martynika i Gwadelupa (cukier, rum, kakao, skóry). Nowa Kaledonia koło Australji (mięso, skóry, kawa) i mniejsze wyspy i archipelagi na oceanie Indyjskim i w Polinezji.

Co znaczą kolonie dla Francji, tego dowiodła wymownie Wojna Światowa. Dały one Francji najprzód 800.000 ludzi, z czego 600.000 żołnierzy i 200.000 robotników wszelkich kategorii. Z tej liczby 100.000 pozostało w kolonjach na potrzeby miejscowe, 700.000 było czynnych na froncie francuskim, składając ofiarę w postaci 75.000 zabitych. W produktach surowych kolonie dały podczas wojny 2 i pół miliona tonn. Od r. 1915—1920 kolonie subskrybowały za miliard franków różne pożyczki państwowe, z czego same Indochiny pokryły 30 proc. Ofiary dobrowolne z kolonii przyniosły podczas wojny 40 milionów fr.

Obrót handlowy w kolonjach wynosił w r. 1920 11 miliardów 366 milionów fr., w r. 1921 — 10 miliardów 780 milionów. Zniżka ta pochodzi z ogólnego ówczesnego kryzysu ekonomicznego, który jednak nie odbił się na handlu Indochin, Afryki Ekwatorialnej, Tunisu i Marokka.

Pozycja za rok 1921 obejmuje import za sumę 5,893.662.390 fr. i eksport za sumę 4,885.167.909 fr. W imporcie przypada na Francję europejską 53,88 proc., w eksporcie 43,47 procent.

Wiedeń pod znakiem sztuki

Uroczystości muzyczne i teatralne nie są w historii kultury europejskiej żadną nowością. Znanie one były w bogatej Anglii już w w. XVIII, przejęte zostały później przez Niemcy a następnie weszły w zwyczaj w mniejszych państwach, — gdzie stanowiły prebierz zarówno rozwoju materialnego jak kulturalnego danego narodu. Uroczystości jednak muzyczne i teatralne zorganizowane obecnie przez gminę wiedeńską przewyższają wszystko, co w tej dziedzinie działo się kiedyś w Europie. Co jednak najbardziej uderza, to przeciwieństwo między ciężkim położeniem ekonomicznym Austrii a gigantycznością programu uroczystości obliczonych na okres czterotygodniowy i obejmujących wszystkie gałęzie sztuki muzycznej i teatralnej a więc zarówno operę i operetkę, zarówno tragedję jak dramat, komedję i farsę, zarówno starą jak nową i najnowszą muzykę kameralną, symfoniczną i kościelną a wreszcie rozmaitego rodzaju wystawy mające jakikolwiek związek z teatrem, malarstwem, plastyką i muzyką. Jest to tak obszerny program, że może zadowolić kwantytatywnie i kwalitatywnie każdego kogo łączy bliższy lub dalszy stosunek ze sztuką.

Podjmując się tego rodzaju programu kierowała się gmina wiedeńska rzecz prosta netylko względami artystycznymi, lecz także materialnymi a poniekąd także i politycznymi. Że Wiedeń

Były gabinet Łotewski na ławie oskarżonych

Ekspremier łotewski skazany na 3 lata twierdzy

Ryga. (AW.). Sąd okręgowy w Rydze po 6-dniowych rozprawach wydał wyrok w procesie ministrów t. zw. gabinetu Needra. Na ławie oskarżonych zasiadli ministrowie z premierem Needrem na czele. Akt oskarżenia zarzucał podsądnym, iż w roku 1919 przy pomocy wojsk niemieckich okupujących podówczas część Łotwy, dokonali oni

zamachu stanu, usuwając od władzy rząd Ulmanisa, wyłoniony przez konstytucję łotewską. — Wbrew gorącym protestom opinii publicznej na Łotwie, gabinet Needra, przy pomocy wojsk niemieckich zajął następnie Liwlandję. Główny oskarżony, premier Needra, skazany został na 3 lata twierdzy, a jego pomocnik minister wojny Wakin na 2 lata twierdzy.

Radicz oświadcza się za monarchją

Zagrzeb. (Tel. wł.) Rokowania między ministrem spraw wewnętrznych Petrovicem a chorwackim przywódcą chłopskim Radicem doprowadziły do porozumienia. Partja chłopska ogłosiła

komunikat podpisany przez Radica, w którym oświadcza się za monarchją i parlamentaryzmem w pojęciu angielskiem, oraz za ustrojem na wzór Anglii, który byłby dla Jugosławii korzystny.

Kiedy Niemcy przystąpią do Ligi Narodów?

Berlin. (Tel. wł.) Organ Stressemana „Zeit“ omawiając memorandum jakie opracowuje ministerstwo spraw zagranicznych pisze, że rząd niemiecki chce stworzyć jasne warunki dla wstąpienia Niemiec do Ligi. Postawienie wniosku będzie ułatwione gdy będzie wiadomo, jak się zapatrzą strona przeciwna. Należy podkreślić, że niektóre postanowienia paktu nie nadają się do przyjęcia przez Niemcy. Niemcy są rozbrojeni i niezdolne do przeprowadzenia wojny, a nawet do obrony.

Opracowywane memorandum, które ma być

wręczone dziesięciu mocarstwom, ma zawierać szereg pytań, dotyczących między innymi sprawy uznania wyłącznej odpowiedzialności Niemiec za wojnę, uznania Niemiec za główne mocarstwo, w sumiecia egzekutywy wojskowej ligi. Po nadejściu odpowiedzi przewidywana jest konferencja z przedstawicielami państw związkowych Rzeszy i gdy będzie zapewnione przyjęcie Niemiec do Ligi wraz z przedstawionymi przez Niemcy zastrzeżeniami, Niemcy wniosą prośbę o przyjęcie do Ligi.

Zmiana na stanowisku szefa sztabu generalnego?

Warszawa. (Tel. wł.) W kołach wojskowych krają pogłoski, że generał Stanisław Haller obejmie z powrotem inspektorat VI. armji we Lwowie, a na jego miejsce szefem sztabu zostanie generał Kesler, obecny zastępca szefa sztabu generalnego.

Écha zamordowania De Haana

ARESZTOWANIE KIEROWNICZKI RUCHU SJONISTYCZNEGO W PARYŻU.

Paryż. (AW.). W związku z zamordowaniem przywódcy żydów ortodoksyjnych w Palestynie, De Haana została aresztowana jedna z kierowniczek ruchu sjonistycznego, p. Scheat. Rewizja przeprowadzona w jej domu wykazała bardzo obciążający materiał. Zabójstwo Haana dokonane zostało przed kilkoma miesiącami, ale śledztwo nie wydało żadnych rezultatów. Przyjaciele zamordowanego powierzyli śledztwo jednej z instytucji detektywów w Londynie, a wynikiem tej akcji jest obecne aresztowanie.

Sytuacja w Marokku

Wiedeń. (Tel. wł.) „Neue Fr. Presse“ donosi z Londynu: Armija hiszpańska licząca 120 tys. żołnierzy zaczęła posuwać się w głąb kraju.

Ustąpienie ambasadora angielskiego w Berlinie

Berlin. (Tel. wł.) Wiadomość o ustąpieniu ambasadora angielskiego lorda D-Abernona potwierdza się. Ambasador wniósł podanie o dymisję, którą Mac Donald przyjął. D-Abernon będzie pełnił do pewnego czasu funkcje kierownika ambasady.

NADEŚLANE

W żadnym leksykonie ani w słownikach

1098

niema objaśnienia

CO TO JEST „KANOLD“

lecz tylko w bandlach cukierniczych można się dowiedzieć przez zażądanie bezpłatnej próby! Są to wysmienite karmelki śmietankowa.

Sprzedaj hurtowna przez reprezentację fabryki: Ignacy Spira w Krakowie, ulica Poselska 22.

jako centrum muzyki i jako siedziba wysoko wartościowych teatrów ma ustaloną już sławę w Europie i poza Europą, i że z tego powodu może osiągnąć wielkie rzesze obcych, ma zwłaszcza w obecnych stosunkach finansowych Austrii pierwszorzędne dla niej znaczenie ekonomiczne. Uroczystości zatem wiedeńskie będą małą choćby rekompensatą tych strat, jakie poniosła niedawno Austrija z powodu deruty giełdowej. Że masowy zjazd obcych i to szczególnie ze sfer inteligencji stanowi także potężną propagandę polityczną wie każdy, kto zetknął się bliżej z uczestnikami najrozmaitszych kongresów międzynarodowych. — Lecz nie bardziej ludzi nie spaja jak wspólność przeżyć artystycznych, a szczególnie muzycznych. Muzyka wiedeńska jest więc potężnym czynnikiem w kierunku pojednania narodów a więc tej pacyfikacji powszechnej, która jest dzisiaj naczelnym postulatem wszystkich państw zachodnich. I nie jest też z pewnością przypadkiem, że właśnie socjalistyczna większość gminy wiedeńskiej dążącej do umiędzynarodowienia Wiednia, — przystąpiła do zorganizowania uroczystości, która z pewnością ugruntuje sławę Wiednia jako centrum międzynarodowej sztuki i międzynarodowego pacyfizmu.

Bezpośrednim impulsem do tych uroczystości muzycznych i teatralnych była chęć uczczenia setnej rocznicy urodzin Brucknera i pięćdziesiątioletnia urodzin Schönberga. Te dwa nazwiska stają się poniekąd symbolicznymi dla całego programu artystycznego. Inicjatorzy pragnęli w ten sposób

połączyć przeszłość muzyczną Wiednia z terażniejszością. Nie ograniczyli się zatem tylko do starzych mistrzów, lecz pozwolili przyjść do głosu także talentom nowoczesnym w rodzaju kompozytora wiedeńskiego Schönberga który niedawno był przedmiotem pośmiewiska i zjadliwej krytyki — jak zresztą każdy nowator — teraz zaś skupił około siebie młodzież — wyznającą obecnie nową zupełnie estetykę muzyczną autora „Gurrelieder“, „Glückliche Hand“ i „Friede auf Erden“. To połączenie przeszłości z terażniejszością w muzyce wiedeńskiej znalazło podwójny wyraz zarówno w tak zw. wystawie muzycznej miasta Wiednia, jak i w programie operowym i koncertowym, który ma być wykonany w czasie od 14 września do 14 października br. na tutejszych scenach i estradach.

Wystawa muzyczna urządzona przez dyrekcję zbiorów miejskich w salach historycznego muzeum gminy wiedeńskiej, daje przegląd poważnej twórczości muzycznej w Wiedniu od chwili kiedy zaczął tu działać Bruckner aż do chwili obecnej. W ten sposób przesuwają się przed naszymi oczyma kompozytorzy Hugo Wolf, i J. Brahms-Grädener i Robert Fuchs, Józef Marz i Karol Prochaska, Maks Springer i Franz Schmidt, Goldmark i Kienzl, młody Korngold i Julius Bittner, Mahler i Ryszard Strauss i wreszcie Schönberg z całą falangą młodych i najmłodszych.

Aby zaś dać widzom pojęcie o twórczości każdego z kompozytorów zgromadziła dyrekcja wystawy oprócz portretów oryginały kompozycji.

